sportul Magazin

SEARĂ VÎNĂTOREASCĂ

Cum sîntem în plin sezon de vînătoare la rațe, ne-am adunat cîțiva ortaci și, încă de simbătă de la prînz, am dispărut din oraș. Soarele era încă sus, în vreme ce noi ne căutam locuri de pîndă, prin stufărișurile bălții de lîngă Dunăre. În cele 35 de minute care s-au scurs de cînd a început jocul rațelor și pînă ce s-a întunecat, am golit fiecare cîte o cartușieră (cu rezultate variabile) apoi ne-am aciuit la cabana de vînătoare. Seară lungă de toamnă, așa că programul ei este ușor de presupus: cină stropită binișor cu vin, judecarea perspectivelor vînătorești de a doua zi și, ușor, ușor discuția alunecă spre alte vînători, se relatează întîmplări hazlii sau dramatice, mai mult sau mai puțin veridice.

Am reținut două dintre ele.

Într-o primăvară, doi vînători se înapoiau de la rațe. Pe cîmp, un copil păștea niște oi. Pe lîngă oi, hoinărea un cîine vagabond.

— Eu împușc cîinele, că-i dăunător! hotărăște bunul meu amic, pe nume Victor Harmening, și trage un foc cam pe deasupra oilor, care se aflau între el și cîine. Cad două oi, cîinele fuge, iar copilul plînge!

— Ce făcuși bre?! întreabă mirat celălalt vînător. Acu plătești oile! Face cam patru sute una...

Victor împietrise, iar pe fața lui, culorile se schimbau ca la semafor: roșu, galben, verde... Impresionat de pățania lui Victor, celălalt s-a apropiat de oile căzute. A apucat una de spinare și a ridicat-o, mirat cît era de ușoară. A pus-o pe picioare și oaia a început să pască. A doua oaie s-a purtat la fel. Era primăvară, oile ieșiseră din iarnă slăbite și căzuseră numai din cauza bubuiturilor armei...

Un altul, intrigat de rezultatele bune obținute de către X la vînătoarea de găște sălbatice, cu ajutorul unui cal, s-a hotărît să-l imite. Și-a procurat o frînghie lungă de vreo douăzeci de metri și, cum n-avea cal, a plecat să caute unul pe cîmp. L-a găsit păscînd. A făcut ce-a făcut și l-a prins. L-a legat de gît cu frînghia, iar cu celălalt capăt al frînghiei s-a legat el peste mijloc.

Pe urmă, tiptil, ascuns după cal, s-a apropiat, la distanță potrivită, de un cîrd de găște sălbatice, care păștea liniștite pe lanul de grîu verde. Pe sub cal a tras un foc, dar n-a mai apucat să-l tragă și pe al doilea, fiindcă o dată cu bubuitura armei a plecat ca din pușcă și calul! Și după ce s-a întins frînghia, a plecat și vînătorul după cal! Tiriș! Pe arătură! În chip de tăvălug! Iar calul fugea nu glumea! După vreo sută de metri, nefericitul vînător a reușit să-și scoată cuțitul de la brîu și să taie frînghia...

Era spre miezul nopții, cînd am stins lumina. Trebuia să ne culcăm devreme, fiindcă rațele sălbatice sînt foarte matinale.

Ilie CARCIU

În zori de zi, spre locul unde „joacă" rațele

RĂSPUNDE Don Pătașu

N. RUDU, PLOIEȘTI. Am primit catrenul. În grabă, ați uitat să ne trimiteți și poanta. Se întîmplă!

MIȘU DUMITRESCU, BUCUREȘTI. 1) Aveți o insignă a clubului Rapid? Ce însemnează să locuiești prin apropiere! Nicolae Chirvase, din comuna Nicorești, care ne-a scris, nu de mult, n-are norocul acesta. În schimb, are noroc cu... dv., care sînteți gata să-i cedați mult dorita insignă. Să-i dau, deci, adresa dv.: bd. 1 Mai 316, Vila 3, scara A, et. 2, apt. 10. 2) Nicolae Tătaru, fostul internațional și actualul antrenor al echipei Metalul Tîrgoviște, este frate cu Gheorghe Tătaru, de la Steaua.

GHEORGHE TUDORACHE, TÎRGOVIȘTE. Sînt de acord cu dv. că victoriile obținute „la masa verde" nu fac parte dintre cele care înfrumusețează un palmares, dar... prind bine, din moment ce și ele aduc puncte, ca și cele de pe teren. În cazul la care vă referiți, Metalul Tîrgoviște fusese, de fapt, avertizată să nu-l folosească pe Nistor, prin contestația făcută înainte de meci de către Sportul studențesc. Ca atare, nu aveți dreptul să vă supărați pe nimeni altcineva decît pe conducătorii echipei din orașul dv., din vina cărora a meritat 3—1 s-a transformat într-un crud... 0—3. Cu atît mai crud acest rezultat, cu cît Metalul ar fi fost acum în fruntea clasamentului, dacă n-ar fi pierdut, într-un mod atît de stupid, cele două puncte cîștigate pe teren, în meciul cu Sportul studențesc...

VARGA GYORGY, TG. MUREȘ. Ne-au dat de lucru cele 10 pagini, cu un scris mărunt, greu descifrabil. Dar, le-am citit pînă la capăt, multe dintre ideile dv. fiind interesante. Le-am și transmis, de altfel, celor direct interesați.

ȘTEFAN COZAC, COMUNA BAND. Dorințe avem fiecare. Credeți, de pildă, că cu n-aș vrea să-l bat (măcar la puncte) pe Joe Frazier? Trebuie să existe, cît de cît, o corelație între dorințe și posibilități. Un pas înainte, pe acest drum, ar fi să nu mai scrieți albitru, ci arbitru. Dar, evident, sînt și mulți alți pași de făcut.

GHEORGHE MIHAI, BOTOȘANI. „Un jucător execută o lovitură de la margine. Mingea, luată de vînt, lese în aut de margine, fără a fi atinsă de nimeni. Ce decizie va da arbitrul?". Curios. Antrenorul (fie și secund!) al echipei Textila Botoșani apelează la mine într-o problemă atît de simplă? Mingea va fi repusă în joc, tot printr-o lovitură de la margine, executată de data aceasta de echipa adversă, de pe locul unde mingea a ieșit a doua oară din teren.

DAN GOGONEL, BRAȘOV. M-a amuzat imaginea pe care o folosiți, atunci cînd vorbiți de Gil Mărdărescu, antrenorul Politehnicii Iași: „acest antrenor cu nume de „Western". Sînteți de părere că i-ar sta mai bine, dacă ar fi mai modest, cînd face declarații. Este un punct de vedere. În schimb, să recunoaștem, echipa pare a fi, în momentul de față, extrem de modestă!

LAZĂR VASILE BUZĂU. Scrisoarea dv. nu este clară: Ce echipă nu mai are dreptul să folosească terenul din Buzău, astfel, că fotbaliștii sînt nevoiți să se înșire pe marginea șoselii și să se roage de unii și de alții, posesori de vehicule: „luați-ne și pe noi, nene, pînă la Mizil"? Așteptăm lămuriri.

M. HORIA, BUCUREȘTI. 1) Ați uitat: Rapid a terminat turul campionatului trecut pe locul al treilea, realizînd 18 puncte, după 5 meciuri cîștigate, 8 încheiate la egalitate și DOUĂ (nu unul) pierdut. 2) Regulamentar, o mutare la șah se consideră efectuată numai atunci cînd mîna a părăsit piesa atinsă. Dar, în partidele începătorilor, unde se consumă mai mari ambiții decît în jocurile marilor maeștri, aproape întotdeauna acest moment este controversat, ajungîndu-se la conflicte. Vă vorbesc din experiență! Este preferabil, deci, să vă gîndiți bine și apoi să efectuați mutarea, fără a mai încerca s-o luați înapoi, cu sau fără mîna ridicată de pe piesă.

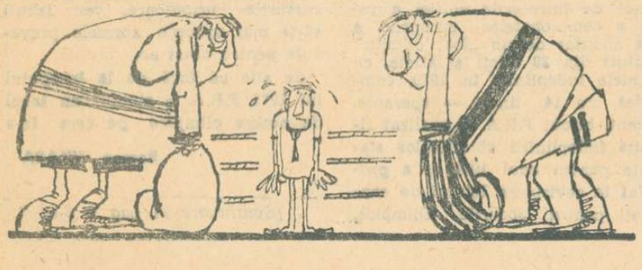

Ilustrații: N. CLAUDIU

LA PRESOV (CEHOSLOVACIA). O IMPORTANTĂ ACȚIUNE SPORTIVĂ INTERNAȚIONALĂ

„MARELE PREMIU" AL CELOR MAI MICI SPORTIVI...

Localitatea Presov din Cehoslovacia a fost gazda unei competiții de un fel deosebit, intitulată „Velka Cena", pe românește „Marele Premiu"... „Marele Premiu" al celor mai mici sportivi.

Într-adevăr, la întrecere — organizată la atletism, natație, tenis de masă, șah și ciclism — au fost prezenți numai pionieri din Bulgaria, R. D. Germană, Cehoslovacia, Polonia, România, Ungaria și Uniunea Sovietică.

Organizată la nivelul marilor competiții internaționale, întrecerea s-a bucurat de o popularizare adecvată, susținută de presă — prin reprezentanții a 19 ziare și reviste de copii și tineret — radio și televiziune. A fost, într-un fel, o mică olimpiadă a copiilor.

„Velka Cena" a reținut atenția prin unele performanțe notabile. În această privință rezultatul de 1,85 m la înălțime, realizat de pionierul **Iuri Pachomor** din U.R.S.S., a fost apreciat ca cel mai bun. O impresie frumoasă a lăsat și pionierul **Gyula Kontha** din Ungaria, în proba de 60 m plat, în care a obținut timpul de 7,3 secunde. O concurentă a țării gazdă, **Brna Iuray**, a terminat învingătoare în proba de 50 m bras, cu un rezultat mai mult decît promițător: 36,2 secunde. Participantă la campionatele mondiale de tenis de masă de la Nagoya (Japonia), pioniera **Elmira Antonian** a făcut la Presov o frumoasă demonstrație de măiestrie, anunțîndu-se drept o veritabilă stea a „generației care vine".

Dintre reprezentanții țării noastre, cele mai bune comportări le-au avut **Mariana Pinciuc** la tenis de masă precum și șahiștii **Romeo Ionescu** și **Ion Parascan**. Sportivii români au ocupat în final locul VIII. Trebuie, însă, apreciat faptul că ei au suportat un sensibil handicap de vîrstă i marea majoritate a pionierilor români care au făcut deplasarea au avut vîrsta pînă la 13 ani, în timp ce adversarii lor i-au depășit aproape în toate cazurile cu 2—3 ani.

„Velka Cena" — Marele Premiu, acțiune sportivă aflată la a II-a ediție, tinde să capete proporții, să ajungă o manifestare internațională de prestigiu. Tocmai de aceea, pentru a ne putea prezenta în viitor la nivelul real al posibilităților și valorii pionierilor noștri, ar fi de dorit ca Consiliul Național al Organizației Pionierilor, în colaborare cu federațiile de specialitate, să inițieze din vreme concursuri de selecție avînd la bază regulamentul de desfășurare a „Marelui Premiu". În acest fel la edițiile următoare ale întrecerii vor putea fi prezenți cei mai reprezentativi dintre micii noștri sportivi.

Nicu NAUMESCU
maestru al sportului

Instantanee

Suportera lui Florin Cheran

Foarte probabil că jucătorul cu nr. 2 al echipei Dinamo București, Florin Cheran, ca și alți fotbaliști, are destui suporteri și suportere în rîndurile tineretului școlar, ale acestei lumi adolescentine, cu entuziasmul ei nestăvilit.

Dar nu în această lume aveam să descoperim pe cea mai pasionată suporteră a lui Florin Cheran. Ea ne-a apărut miercuri, la meciul dintre selecționata divizionară și echipa sovietică Kairat Alma-Ata, sub chipul unei spectatoare pentru care anii școlii erau o îndepărtată amintire. Se agita, striga, încuraja echipa noastră și, în mod special pe Cheran, trecînd de la o stare sufletească la alta, de la decepție la satisfacție.

Am aflat că vine la toate meciurile în care joacă rapidul fundaș al lui Dinamo.

Am aflat și cine e. Este mama lui Cheran!

CEI MAI PUTERNICI PUMNI DIN LUME

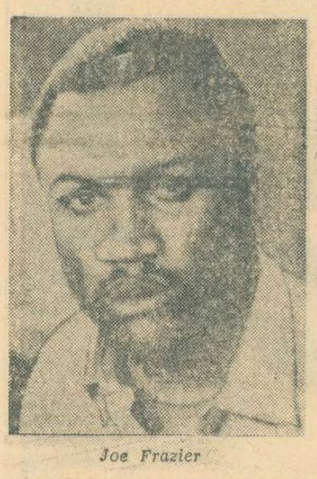

Joe Frazier

Știri provenind din anturajul campionului mondial de box Joe Frazier pun sub semnul incertitudinii meciul revanșă cu Cassius Clay. Raportul dr. Edwin Campbell, membru al comisiei atletice a orașului New York, arată că Frazier suferă de turburări vizuale și unele dereglări ale sistemului nervos.

Dacă cerințele medicale îl vor face pe Frazier să abdice, el va rămîne în istoria boxului — în lumina palmaresului — cel mai bun boxer din lungul șir de campioni mondiali. Într-adevăr, în lungu-i drum spre titlul suprem, el a susținut 27 de meciuri, obținînd 23 de victorii prin k.o. Doar trei adversari l-au rezistat pînă la gongul final: Iron Johnson, Cassius Clay și Oscar Bonavena (de două ori). Comparat cu alți mari campioni — Jack Dempsey, Joe Louis și Rocky Marciano — Frazier apare superior, el obținînd victoriile în fața unor oameni tineri, în plenitudinea forțelor și calităților.

Dempsey a cucerit titlul învingînd pe Jess Willard care avea 37 de ani la data meciului. Apoi „marele Jack" a întîlnit oameni ca Georges Carpentier, Tom Gibbons sau Billy Maske care erau semigrei, depășindu-i apreciabil în greutate.

In forma lui cea mai bună, Joe Louis a învins numai adversari treceți de treizeci de ani, în apusul carierei: Max Baer, Schmelling, Sharkey. El însuși, cînd s-a întîlnit cu Marciano, avea 37 de ani și nu mai era decît umbra marelui campion care fusese cîndva.

În ultimii 50 de ani, nici una din fostele glorii ale boxului mondial nu se poate lăuda cu performanța de a fi pus la podea un campion de talia lui Clay. Frazier a făcut-o.

Iată un clasament, în care statistica cu recea ei imparțialitate, ne prezintă o situație a rezultatelor obținute înainte de limită, de cei mai mari pugiliști din lunga cronică a boxului:

	meciuri	K.O.
1. Marciano	49	43
2. Joe Frazier	27	23
3. Clay	32	25
4. Joe Louis	71	54
5. Liston	54	39
6. Jeffries	23	16
7. Carnera	99	66
8. Patterson	57	38
8. Max Baer	79	50
10. Johanson	28	17
11. Dempsey	81	49
12. Burns	60	36

Dacă Frazier l-ar fi învins pe Clay prin k.o., atunci ar fi trecut în fruntea clasamentului cu 889 de puncte, contra 878 pentru Marciano.

ADEVĂRURI

Trebuie să stăm singuri drepți, fără să ne sprijine cineva.

Marcus Aurelius

Prin exercițiile fizice, puterile corpului sporesc, mintea cîștigă în vioiciune.

P. Hoffmann

„Imposibil" e un cuvînt care se găsește numai în dicționarul nătîngilor.

Napoleon I

Între curățenia trupească și cea morală sînt mai multe legături decît s-ar crede.

P. Carpentier

Triumfu-i fără slavă, de învingi cu ușurință.

P. Corneille

(Culese de Tiberiu CORNESANU)

ELOGII PENTRU ARBITRII ROMÂNI

Delegați în repetate rînduri spre a conduce meciuri internaționale sau interne în Turcia, arbitrii români s-au bucurat cel mai adesea de aprecieri favorabile, de cuvinte calde la adresa imparțialității și corectitudinii lor. Recent, o brigadă de arbitri români, Victor PĂDUREANU (la centru), Nicolae PETRICEANU și Otto ANDERCO (la linie), s-a achitat cu bine de greaua misiune din partida Galatasaray — T.S.K.A. Moscova (1—1). Iată, de altfel, sub semnătura cunoscutului comentator Orhan Vedat Sevinçli, ce scrie ziarul „HON SAVADIS" despre cei trei „cavaleri ai fluierului": „Spectatorii care au umplut stadionul i-au aplaudat pe cei trei arbitri... care au condus impecabil un meci deosebit de dificil. Arbitrul Victor Pădureanu a alergat pe teren mai mult decît fotbaliștii înșiși, cîștigîndu-și admirația spectatorilor... Și noi sîntem de părere că hotărîrea arbitrului român, care a refuzat tribunelor un penalty, la un atac comis asupra lui Mehmet, a fost justă".

Cînd bunicii făceau sport

— SEPTEMBRIE —

1871 „SERBAREA TIRULUI NAȚIONAL". — „Ieri, la 9 ale curentei, a avut loc frumoasa serbare a tirului național. Timpul era foarte propice, deși de dimineață amenința ploaia. Locul era bine decorat și preparat pentru serbarea și concursul ce au avut loc. Tricolorul fîlfîia în toate părțile și saluta pe reprezentanții concurenți ai districtelor, între care și mulți țărani. Pe o masă înainte se vedeu puscile tiroleze și de vînătoare, precum și trei medalii de aur, destinate ca premii pentru concurenți. Logile erau pline de trăgători, animația și emulația se citea în figura tuturor. Muzica însoțea bubuitul continu al puscilor și aceasta, de la 11 pînă la ora 4 cînd s-a făcut distribuirea premiilor de către juriu" („Presa" din 10 septembrie 1871).

1896 „UN NOU ȘI INTERESANT SPECTACOL FIN DE SIÈCLE se va procura peste puține zile Onor. public bucureștean. La 14 septembrie curent, se va inaugura la Șoseaua Kiselef rondul al II-lea, noul velodrom, care poartă titlul de VELODROM ROMÂN cea de întîi construcție în acest gen cu care România se poate făli. Pista făcută din lemn (...) e aptă a permite alergătorilor o repeziciune de 60 km. pe ceas. Curbele, din această cauză, sînt foarte ridicate și în așa mod, că la prima vedere s-ar crede foarte periculoase, dacă matematica și practica însă, nu ne-ar fi arătat cu prisosință că aceste curbe sînt absolut necesare și nici de cum periculoase. Vastele tribune construite în mod că fiecărei persoane, printr-o singură privire îi este permis să îmbrățișeze întregul spațiu al pistei, sînt astfel încît poate încăpea un public fie el cît de numeros (...) Mai adăugăm că la velodrom va fi stabilit și un joc de pariuri, cu sistema Totalizatorului, după cum se obișnuește la hipodrom, ceea ce constituie o mai mare atracțiune!", („Universul" din 6/18 septembrie 1896).

Un desen-reclamă apărut în numărul din 14/28 septembrie 1896, al ziarului „Universul", anunța publicului bucureștean de acum treisferturi de veac, inaugurarea „Velodromului român".

1921 ATLETISM LA BRĂILA. — „Sîmbătă 10 septembrie la ora 6 a avut loc un cros organizat de Sporting Club Brăila. Un număr de cîteva mii de persoane umplea vastul parc Sf. Arhanghelii. La aceste alergări au luat parte 12 concurenți din diferite societăți sportive din Brăila și Galați, iar distanța de alergat a fost de 3.100 m. (...) S-a clasat primul elevul Apostolescu Al. de la liceul N. Bălcescu, același care s-a clasat tot primul la concursul de viteză din iunie (...) El a parcus distanța de 3.100 m în 10 minute și 45 secunde" („Viața sportivă" nr. 11—12 din 1921).

1946 ROMÂNIA, CAMPIOANĂ BALCANICĂ LA VOLEI. — „Finala-fete: România — Iugoslavia: 2—1 (14—16, 15—5, 15—6). După un început timid, echipa română și-a regăsit cadența normală și redresată de excelenta formă și comportare a Cocăi Raianu, a progresat de la un punct la altul în voința de a învinge și a învins".

„Finala-băieți: România — Iugoslavia: 3—1 (8—15, 15—9, 15—3, 15—9). Ca și fetele, echipa masculină a României a început slab, regăsindu-și cu greutate cheia și făcînd greșeala de a utiliza loviturile de forță, atunci cînd unicul sistem util era derutarea blocajului cu trei oameni la plasă al iugoslavilor, prin mingi plasate în golurile lăsate de acest sistem. Cînd această greșeală a fost remediată, victoria României a apărut ca o certitudine", („Sportul popular" din 26 septembrie 1946).

Documentar de **Dorin ȘTEFLEA**

aniversări de vitalitate

Sărituri, aruncări, alergări... Aspectul contemporan al acestor probe de atletism este cunoscut tuturor, și aproape nimeni nu-și pune întrebarea cînd și în ce împrejurări au apărut ele în epoca modernă, ce transformări au suferit față de formele inițiale, cum au ajuns pe stadioanele zilelor noastre. Să stabilim originea cîtorva dintre ele, răsfoind cronici uitate:

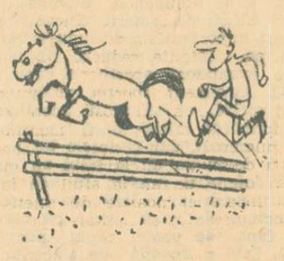

Alergările peste garduri au apărut inițial ca o parodie a curselor hipice. Aflăm că în anul 1857, atleții irlandezi din Dublin au participat la o cursă de 440 yarzi, avînd ca element de dificultate 12 obstacole. Cronica mai păstrează amintirea unui anonim student de la Oxford, cîștigător în 18 sec. al unei curse de 120 yarzi cu opt obstacole, în anul 1869. Sub forma lor actuală, cursele de garduri au apărut în 1897, dar au căpătat recunoaștere oficială și răspîndire în concursuri, abia după primul război mondial.

Probele de ștafetă au fost disputate mai întîi în Statele Unite. Cele mai vechi documente oficiale le consemnează în anul 1883, la un concurs atletic din Berkeley-California, unde s-au desfășurat sub forma 4×400. După numai doi ani, ștafeta se disputa în Europa, anume în Anglia, răspîndindu-se apoi peste tot sub diferite forme. Ștafeta pe cea mai lungă distanță și cu cea mai numeroasă participare este ștafeta 100×1 milă, disputată recent în Suedia. Recordul, 8,33 ore, aparține Noii Zeelande.

Săriturile au o poveste străveche, colorată de romantism. În evul mediu, tradiții cavalerești cereau participanților la turnire să sară peste armele lor și peste cai. Cel mai adesea, ritarii își împlîntau spadele în zid și săreau pe deasupra, în admirația frumoaselor din asistență. O bătaie greșită putea aduce destule neplăceri fizice cavalerului grăbit. Cronica tauromachiei povestește despre toreadorii care, în sec. al XVIII-lea, săreau peste tauri înfuriați. Se mai utiliza și trambulina, dar asta pentru ca săritura să aibă maximum de efect.

Săritura cu prăjina a apărut în arena sportivă la 1872, dar era cunoscută cu mult mai înainte, în Irlanda și Grecia.

Decatlonul, în versiune modernă, își are originea într-un ciudat concurs organizat în 1884 la Philadelphia (S.U.A.), pentru acei sportivi care nu au cîștigat niciodată vreo probă atletică, dar se încumetă să-și încerce puterile la zece pe rînd.

Aruncarea greutății aparține acelei epoci cînd atletica ușoară nu era cunoscută și nici măcar ușoară nu era. În evul mediu aruncarea greutății se bucura de mare popularitate în Irlanda, Scoția și în cantoanele elvețiene. Walter Scott o pomenește în romanele sale istorice, ca existînd încă de pe vremea cruciadelor. „Recordurile" au apărut o dată cu artileria și au fost stabilite de tunari, cărora ghiulelele le serveau și ca material sportiv.

Discul, cu tradițiile lui antice, a fost reînviat în anul 1414, de un oarecare Rambaldone. Discul se arunca în stil clasic și liber, aruncătorul fiind situat într-un pătrat, regulă care a subsistat chiar și la Olimpiada de la Atena (1894). Aruncarea suliței cunoscut ca precedeu de atac și apărare în războaie, a fost trecută în rîndul probelor sportive prin sec. al XIV-lea de către spanioli.

Aruncarea ciocanului își are obîrșia tot în Anglia, Scoția și Irlanda, făcînd referire tot la romanele lui Scott, foarte grijuliu cu autenticitatea detaliului istoric. Greutatea ciocanului a fost stabilită cu 110 ani în urmă, iar la concursurile anului 1875 se arunca din cerc.

...Formele atletismului nu își fac numai apariția, dar și dispar, sucombînd în uitare. Cine își mai amintește azi de recordurile la săritura de pe loc, deși aceasta a fost cîndva probă olimpică, sau de tracțiunea cu frînghia, nelipsită din concursurile de atletism, chiar după primul război mondial?